

ПЖТУВАНЕТО НА ЙОНКО

Йонко е вече въ забавачницата. Той е голѣмъ и смѣлъ. На разходка ходи безъ майка си. Не го е страхъ, само му е жалъ, че по нашитѣ земи нѣма такива страшни звѣрове като лѣвовѣ, носорози и слоновѣ, за да си опита силата съ тѣхъ.

— Като отида на село, — питаше той баща си, — ще имамъ ли пушка и колко звѣровѣ ще избия? А, колко?

— Не знамъ! Ти знаешъ! — отвръща засмѣно бащата.

— Десетъ, — тържествено заяви малкиятъ Йонко.

— Малко сж!

— Е, нѣма повече, — смутено допълня Йонко и е готовъ да се разплаче, не за друго, а защото не знае да брое повече отъ десетъ.

За Коледа Йонкови трѣгнаха за село. Йонко вече знае, че на село нѣма да види лѣвовѣ и носорози.

— Тамъ има кози, овце и волове, — обясняваха му родителитѣ.

Въ влака Йонко приказва повече отъ всички. Това е първото му пжтуване съ влакъ. Седналъ върху колѣнетѣ на баща си, гледа презъ прозореца и разпитва:

— Татко това ниви ли сж? Ами защо нѣма волове?

— Защото е зима.

— Че на воловетѣ студено ли имъ е?

— Не толкова на воловетѣ, колкото на нивитѣ. Увита въ снѣгъ, сега земята спи. Напролѣтъ, когато се събуди, тя ще посрещне отново орачитѣ и воловетѣ.

Нѣкои отъ пжтницитѣ се вслушватъ въ разговоритѣ, усмихватъ се на Йонковитѣ запитвания и отъ своя страна го закачатъ.

— Кжде си трѣгналъ?

— На село. При чичо Каменъ, — отвръща веселиятъ юнакъ.

— Какво има на село?

— Много! Много! — бърчи вежди Йонко и се мжи да си припомни наученото за село. — Тамъ има агънца, яренца, пиленца...

— Ехъ! — въздиша единъ отъ пжтницитѣ, — като мине зимата, на полето е прекрасно, носи се звънъ отъ стада, вредъ подскачатъ агънца, нали Йонко?

— Да!

— И агънцата сж едни милички такива, бѣлички, чернички, шаренки.

Очитѣ на Йонко се разширяватъ отъ удоволствие и, за да покаже колко много познава селския животъ, допълва:

— Има много! Всѣкакви! Има и зеленки, червенки...

— Какво, какво? — пита учуденъ баща му. — Зелени агънца, червени!

— Пъкъ има, татко, нали ми каза!

Пжтницитѣ въ вагона се развеселяватъ и дълго приказватъ за червенитѣ агънца на Йонко. Бащата милва кестенявитѣ кждрици на своя синъ и му дава съвети:

— Мълчанието, синко, е злато! Който много говори и много бърка.

Отъ смѣха на пжтницитѣ Йонко разбра, че е сгрѣшилъ и му идва да се разплаче отъ срамъ. Но въ това време той чува: